

Kráska a netvor

Epitaf

Já jsem zatracenej, syn zavrženej,
mé svědomí pýchou je černé jak stín.
Lézt po kolenou, tvář zahalenou,
nést vyhnanců úděl mám.

Sám, tak zohavenej a pokořenej,
jsem prokletý, prsty mé zvířecí dráp.
Mou potravou krev, mou úlevou hněv,
jen šelma, tak to jsem já! (Já...áá..)

Dál jen pokoušenej a poraženej,
když hladový, zrůdný a zoufalý štván.
Já zjevit se měl, les hrůzou se chvěl,
zlá stvůra, tak to jsem já!

Rámy zrcadel tlí, už nenechají
mě pohlédnout do tváře běsnícím rtům
tak nenasytným, tak neúnavným.
Jen přízrak, to teď jsem já!

Tajemný svět krásy a vůní
zaplétá život nás dvou.
Měsíc má své zrcadlo v tůni,
v zahradách nás provází tmou.

Cestu zná on z výšky se dívá
střeží dálku nekonečnou.
Koráb snů všech milenců bývá,
ty a já s ním můžeme plout.

Já jsem zatracenej, syn zavrženej,
mé svědomí pýchou je černé jak stín.
Lézt po kolenou, tvář zahalenou,
nést vyhnanců úděl mám.

Sám, tak zohavenej a pokořenej,
jsem prokletý, prsty mé zvířecí dráp.
Mou potravou krev, mou úlevou hněv,
jen šelma, tak to jsem já!

Tam, v zahradách on dal mi svou růži,
já mnohem víc toužím ji znát.
Tvář ukrytou pod zvířecí kůží,
kéž srdce své on chtěl by mi dát.

Tam, v zahradách já dal jsem ji růži,
kéž mnohem víc mohu ji znát.
Tvář ukrytou pod zvířecí kůží,
já srdce své chtěl bych ji dát.

Tam, v zahradách já dal jsem ji růži,
kéž mnohem víc mohu ji znát.
Tvář ukrytou pod zvířecí kůží,
já srdce své on chtěl by mi dát.

Tajemný svět krásy a vůní
zaplétá život nás dvou.

Měsíc má své zrcadlo v tůni,
v zahradách nás provází tmou.

Cestu zná on z výšky se dívá
střeží dálku nekonečnou.
Koráb snů všech milenců bývá,
ty a já s ním můžeme plout.

Tajemný svět krásy a vůní
zaplétá život nás dvou.
Měsíc má své zrcadlo v tůni,
v zahradách nás provází tmou.

Cestu zná on z výšky se dívá
střeží dálku nekonečnou.
Koráb snů všech milenců bývá,
ty a já s ním můžeme plout.